

Hepsinden Az Biraz

– NERMİN... · 23 Aralık 2012

Hayat; ilk gözlerine baktığım anı hatırlıyorum da.

Ölecektim heyecandan.

Sen ise; kılını bile kıpırdatmıyordun

Hep böyleydin; rahat.

Tıpkı şu anda benim olduğum gibi.

Bana heyecan veren neydi?

Sen mi?

Sanırım evet.

Hiç şimdiki gibi bakmıyordun gözlerime

Tanıdık ve aşına.

Her bakışın bana başka bir heyecan veriyor gün geçtikçe üzerine koyuyordu. İçimde büyüyen bir şeyler olduğunu hissediyor doymuyordum. Tüm heyecanlar benim olsun istiyordum.

Aç gözlünün tekiydim.

Bunu fark ettiğin için karşıma engeller koymayı düşünmüş olmalısın.

Heyecanım öyle ağır bastı ki engellerini bile sevmeye başladım. Her engelini aşmaya çalışmak ya da mücadele etmek bana haz veriyordu. Engeli aştığımda biliyordum ki beni yeni bir heyecan bekliyordu.

Ona ulaşmak, dokunmak engeli aşmak için güç veriyordu. Aşamadığım engele hikayeler uydurur farklı bir anlam yüklerdin bunun da böyle olması gerekirmiş deyip kabullenmemi sağlardın

Terapi belki de. Ya da gerçekten öyle olması gerekiyordu. Hiç düşündün mü bunu... Doğrusu ben çok düşündüm. Başka da bir çıkar yol bulamadım. Ha yok muydu? Vardı. Nasıl ki her şeyin bir çıkar yolu olduğu gibi. Fakat çıkar yola ulaşmak öyle düşüncelere itiyor ki bazen. Ulaşmak ya da ulaşmamak.

Seç!

Uygula!

Yaşa!

Hepimiz seçtiğimizi mi yaşarız? Belki. Ya da değil. Karışık. Hepsinden az biraz var sanki...

Öyle ağzını açmış dinliyorsun ki hayat; sanki senden bahsetmiyorum . Hiç tanımadığın bilmediğin birinden bahsediyorum da merakla dinliyorsun anlatacaklarımı. Sen hep böylesin işte.

Kendini de bu şirinliklerin altına saklar arayan bulan sevsin dersin.

Yakaladım...